

derimod ikke bryder sig om de Chancer. Det er Forstjellen i politisk-praktisk Henseende. Jeg ser Chancer baade i Hensigten til Udvalget og i Forhandlingen om Finantsloven; og de Chancer vil jeg ikke være med til at slaa ihjel, inden jeg ser, hvad de bære i sig. Om derimod mit Haab om, hvad der kan komme ud deraf, kan være større eller mindre, er Noget for sig. Jeg nærer ingen Illusioner i den Henseende, men jeg vil ikke være med til at bortkaste de Chancer, som det er min Pligt ikke at bortkaste, naar jeg vil være praktisk Politiker. (Rorsgaard: Til Lykke med Chancerne!)

Solstein: Jeg skylder det ærede Medlem fra Næstved (Zeth) en Bemærkning, da han henvendte saa mange til mig. Jeg kan ikke negte, at jeg endnu savner den juridiske Forklaring af, at det, som foreligger i dette Dieblit for os, er det Samme, som forelaa for os, da vi forkastede Provisoriet, thi at paastaa det og henvise til, at det formelt ser ens ud, bethyder Ingenting. Nei, Forstjellen mellem Oktober og nu er, at da forelaa der en formelt eksisterende provisorisk Lov, grundlovsstridende, men formelt eksisterende, og nu foreligger der ingen formelt eksisterende provisorisk Lov. Følgelig kunde man dengang forkaste den, men kan det ikke nu. Det har det ærede Medlem heller ikke forstaaet, trods det, at jeg ikke tvivler om, at det ærede Medlem ellers kan være en meget dygtig Jurist. Jeg tvivler da heller ikke om, at han er en meget dygtig Stykolog; jeg tvivler ikke om, at han med Hensyn til Valenes Ingledeygtighed har al den Kundskab, som Noget har, og meget mere, end jeg har. Men jeg tilstaar, at Statsret har det ærede Medlem, naar han kan sige det, ikke Spor af Begreb om. Nei, naar det ærede Medlem ikke kan forstaa, at en Lov ikke kan vaagne igjen gjennem Fremstættelsen af Motiver eller af Forslag, saa tror jeg ikke, at det overhovedet er muligt for det ærede Medlem at sætte sig ind i en statsretlig Argumentation. Det ærede Medlem har derfor heller ikke forstaaet mit Foredrag i 1886, hvilket jeg meget beklager, skjøndt han fulgte mig. Jeg har nemlig da ganske vist paastaaet — hvad jeg ogsaa nu indrømmer og gjentager — at man meget vel to Gange kan forkaste det forelagte Lovforslag, men jeg har aldrig paastaaet, at man to Gange kan forkaste den en Gang forkastede provisoriske Lov. Jeg har tilraadet at forkaste Lovforslaget af praktisk-politiske Grunde, men jeg har selvfølgelig ikke været i nogen Tvivl om, at Loven, den provisoriske Lov, ikke kunde

forkastes igjen, og jeg har endog saa temmelig tydelig sagt det i det Foredrag, som det ærede Medlem citerede, idet jeg da udtrykkelig gjør opmærksom paa og drager en Parallel imellem det da forelagte saafaldte Provisorium — det, Regjeringen da havde fremdraget — og de provisoriske Love, hvis Tidsfrist var udløben, forinden de bleve forelagte, og jeg gjør da udtrykkelig opmærksom paa, at Regjeringen er, selv naar en provisorisk Lov er forkastet, forpligtet til at forelægge den igjen, anfører som Parallel, som Exempel, det Tilfælde, hvor Lovens Virketid er udløben, og føjer saa til, at i dette Tilfælde er der jo ikke Tale om nogen Stadfæstelse af Loven, og naar der ikke er Tale om nogen Stadfæstelse, er der jo selvfølgelig heller ikke Tale om nogen Forkastelse, thi hvad der ikke kan stadfæstes, kan heller ikke forkastes. Altsaa, jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at nogen Stadfæstelse eller Forkastelse af Provisoriet selvfølgelig ikke forelaa i dette Dieblit, men hvad der var Tale om, var en Stadfæstelse eller Forkastelse af det Forslag, der tillige ligger deri, og den Gang, ligesom nu, erkjendte jeg, at ved dette kan det ske. Men om det skal ske, er et politisk og ikke et retsligt Spørgsmaal. Det retslige Spørgsmaal er, om man kan forkaste Provisoriet to Gange; det benægter jeg bestemt, det er en fuldstændig statsretlig Umulighed, det kan der ikke være Tale om. Men hvad der meget godt kan være Tale om, hvis man anser det for politisk klogt, hensigtsmæssigt og forstandigt, er at forkaste Forslaget om den midlertidige Lov. Jeg tror, at Feilen som sagt ligger deri, at det ærede Medlem overhovedet ikke forstaaer det, at en Gang forkastet provisorisk Lov ikke kan vaagne igjen, medmindre der udstedes en ny provisorisk Lov. — Hvad det ærede Medlem forøvrigt fremdrø, havde nærmest personlig Betydning, men jeg kan dog ikke tillade det ærede Medlem at fremdrø det paa den Maade, han har gjort. Han har for det Første sagt, at jeg havde udtalt, at det personlige Spørgsmaal var dødt. Det har jeg sagt, og det staar jeg ved. Saa omsatte han det ved Hjælp af en Udtalelse fra det ærede Medlem fra Sangeland (Brandes) til, at den parlamentariske Fordring er opgiven. Det er et meget vidt Udtryk, som i Grunden kan forstaaes saaledes, at vi slet ikke kæmpe for de parlamentariske Rettigheder, de parlamentariske Fordringer, som ere stillede her med Hensyn til Thingets Ret overfor Regjeringen. Men det ærede Medlem udbød her viselig, men efter min Formening ikke sømmelig, at gjøre